

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

září 2008, číslo 11

FUFA
CESTA NA MĚSÍC
JARNÍ ZÁVODNÍ SEZÓNA
Arco, Osp, Adlitzgraben a Kotečnik

0 Kč

Co řekl**Watt**

All rajts reSERved!

A vymyslel si GYM CITY plné týpků na stěně zarámovaných do windows system!!!

Mimo jiné uvnitř najdete:

Naprosto neuvěřitelných 16 (!!!) stran čtení, hlavně a především O LEZENÍ!

Co řekl - Watt , když končil s ROZ a Dílem?	2
A co na to Nelly - z úvodního sloupku se stala vlastně Nellyšina rubrika - tentokrát to bude o hořčičku.....	2
Fufa - Filip Fufa Harna - mladý nenápadný reprezentant a kvělý lezec v krátkém rozhovoru.....	3
Nové cesty v Chřibech - na Osvětimankách vznikly 3 nové směry s dílny Macek a týčr.....	4
Závodní sezóna - začátkem roku se zúčastnili členové našeho oddílu hned 4 zajímavých závodů - jak uspěli a jaké to bylo?....	5
Bohatá šlaháčka v Arcu - i letos se podařilo sestavit osádku na velikonocní výlet do Arca.....	7
Cesta na měsíc - vyprávění velitele Modrého šípu, ve kterém absolvovala pětičlenná posádka cestu na měsíc.....	8
Výjevy z cest na jih - několik fotek z několika jamích výletů za vyhrátým vápnem v zemích na jih od nás.....	13
Hot sport news - co, kdo, s kým a kde pořádného prásknul? stručný přehled toho nej od začátku roku.....	14
Krátce - informujeme na straně.....	13
Rubrika na přání - tentokrát (nejen) pro všechny nové členy našeho oddílu.....	13
Key z redakce - nesmyslné žvásty na obhajobu toho, že CZ č. 11 vyšel až teď.....	16
Fotofit - pozdrav od policie - jezděte na svoje výlety za lezením podle předpisů!!!.....	16

foto na titulní straně:
East of easy 7-, Setesdal, Norsko
(c) 2008 Macek

MOTto:

anonymus

Není důležité jak, ale co lezeš, jaké z toho máš fotky a kolik je za to bodů v deníčku na lezci.

A co na to Nelly?**ANKETA**

V poslední době se roztrhl pytel s nejrůznějšími anketami. Tu se vyhlašuje auto roku, tam zase pivo roku, banka roku, produkt roku. A nezapomíná se ani na sportovce. Vzpomeňme třeba jen ty neznámější ankety: Zlatý míč, Zlatá hokejka, Sportovec roku, Atlet roku, Král bílé stopy...

Pozadu nemohlo zůstat ani lezení, a to ani to naše lezení psí. I naše slavná psí česká horolezecká organizace vyhlásila anketu o nejlepšího psa horolezece. Hlasovat tam mohli všichni lidé a psi, kteří navštívili naše stránky www.psihorosvaz.pes. A hlasovali a hlasovali. Na tom by nebylo nic divného, ale představte si ten bordel! V té naší anketě zvítězil jakýsi lyžař, který omylem nepoužívá vlek, ale na kopec chodí vždy po svých nebo na lyžích. Jo, jo, vyhrál to ten tlustý uslintaný bernardýn psokialpinista! Nechápu, co ten má společného s lezením. Navíc o něm nikdy nikdo neslyšel! Jo, loni sice byl prý čtvrtý na ME a vyhrál ČP, ale stejně! Jaktže já, krásná blond'atá Lvíce Elsa a zároveň princezna Nelly, která dává každou šestašedesátou čtverku na OS nebyla zvolena za nejlepšího psího lezce! Jakýsi neznámý lyžař. No fuj! A ještě k tomu černovlasý! Dvakrát fuj!! A jak jsem už psala slintá!

Psi si vůbec neváží toho, že mě tu mají, že jim dělám reklamu po celém světě, že lezu ty největší dardy dardisimy. Víte vůbec, kolik toho musím kvůli tomu vytrpět? Ty hodiny tréninku, odpírání si pamlsků, shyby na jedné tlapce, shyby na druhé tlapce, shyby na zadních!!! No řekněte, kdo z vás dá shyb na zadních?

Ale já se nezlobím na ty co nehlasovali, protože si stejně myslím, že si to tam naklikal ten bernardýn sám

Mír dětem celého světa přeje princezna Nelly, alias Lvíce Elsa, 2. v anketě o nejlepšího psího lezce světa (neprávem až druhá!).

Fufa

malý velký muž

Filip Fufa Harna je jedním z nejmladších členů české reprezentace sportovního lezení na přírodních skalách. Zároveň je to tichý a nenápadný chlapík, který uchvátí každého pozorovatele svým lezeckým stylem, lehkostí a silou.

Narodil se v roce 1992 a v současné době žije v Olomouci, kde také navštěvuje francouzskou sekcí Slovanského gymnázia.

Za poslední rok dokázal překonat více jak 10 cest za 8a (9+/10-) a těžších. Mezi jeho největší úspěchy patří cesty Bitka se stalaktiti 8b+ PP (Osp) a Randy 8a+ OS. Do reprezentačního B-družstva byl zařazen právě díky těmto skvělým výkonům.

Fufu jsem potkal díky pozvání našich přátel z Olomouce, kteří uspořádali boulderové klání na Fufově domácí stěně v Hartmanu. Big Fuck Menu Fest Cup Fufa s přehledem vyhrál. A já nemohl nevyužít příležitosti a během přestávky mezi kvalifikací a finále nevyzpovídat tohoto mladého sympaťáka, pro kterého, jak sám říká, je lezení super věc.

CLIMBzin (CZ): Jsi členem reprezentačního B výběru. Co jsi v loňské sezoně přešel? Čeho si nejvíc vážíš?

Filip Harna (Fufa): V loňské sezoně nějaké 8a+, ale letos už mám ze Španě 8b na RP a 8a+ na OS.

CZ: To jsou super výkony. Ve které oblasti se ti loni nejvíce dařilo?

Fufa: Asi v Ospu.

CZ: Jaké cesty ti nejvíce sedí? Položené, kolmé, převisy, hady...

Fufa: Převíslé a vytrvalostní. Ne úplně ty největší převisy. Dlouhé převíslé lezení.

CZ: Tvoje nejoblíbenější oblast?

Fufa: Ceuse.

CZ: A u nás?

Fufa: Asi Labák a Ádr.

CZ: Jak se ti líbí dnešní závody?

Fufa: No, dobrý?

CZ: Kdo je tvůj trenér? Nebo se trénuješ sám?

Fufa: Víceméně sám. Občas s kámošema tady z Olomouce. A taťka, ale to je spíš takový manažer, co všechno zajišťuje.

CZ: Říkáš, že taťka je manažer. Máš tedy nějaké sponzory? Někoho, kdo tě podporuje?

Fufa: Singing Rock a Rock Horn a tady Hartman a Hortež – jakože mám věci za nákupku a chodím na stěnu zadarmo.

CZ: Na jaké závody jezdíš? Na ČP, na EP?

Fufa: No na ČP mládeže a od letoška můžu už i dospělé, takže bych určitě chtěl nějaký zkusit a pak EP mládeže.

CZ: Jaké máš největší úspěchy na závodech?

Fufa: Asi osmé místo na EP v Rakousku v Linzi, druhé místo mistrovství republiky minulý rok a ČP za Adamem Ondrou.

CZ: Přijedeš příští týden do Uherského Brodu za 14 dnů?

Fufa: Chtěl jsem, plánoval jsem to, ale zrovna jsme v Rakousku..

CZ: Dopřede..... :-)

CZ: Máš nějaké vzory?

Fufa: No tak asi tak tři - zhruba – Sharma, Mráza, Usobiaga – od každého něco. Aj od jiných lezců se mi něco líbí, ale tihle tři asi nejvíc.

CZ: Co říkáš na Adama Ondru?

Fufa: Tak určitě si myslím, že je to teď jeden z nejlepších lezců světa – ne li nejlepší.

CZ: Lezli jste spolu někdy někde?

Fufa: Jo, zrovna teď o Vánocích jsme spolu byli ve Francii.

CZ: Oblíbené jídlo a pití?

Fufa: Pizza, jogurty, na pití jogurtové mléko.

CZ: Co děláš kromě lezení?

Fuřa: Nějaké doplňkové sporty. Dělal jsem kánoistiku, ale to jsem už přestal. Nejvíc lezení a baví mě běžky a snowboard.

CZ: Aco škola?

Fuřa: No, jde to. Studuju francouzskou sekci Slovanského gymnázia tady v Olomouci.

CZ: No, to musí být hodně náročné. Zní to zajímavě: Slovanské gymnázium, a učí se tam francouzština. Máte ruštinu?

Fuřa: Ne. No, vlastně jako kroužek, ale já tam nechodím.

CZ: Takže do Ruska nepojedeš? Ložit nějaké pořádné ledy?

Fuřa: Zatím to neplánuju.

CZ: Severní stěna Ušby?

Fuřa: Možná někdy v budoucnosti. Daleké. (smích)

CZ: Ložíš i nějaké vícedélkové cesty? Zajištěné, sportovní,

případně i nějaké, co mají už spíš horský charakter?

Fuřa: Byli jsme lézt v Dolomitech, v Paklenici. Líbí se mi to, ale chtěl bych se teď zaměřit na sportovní lezení, protože si myslím, že dokud je člověk mladý, tak mu to jde asi nejlíp – vzhledem ke kostem, kloubům, šlachám.

CZ: Jaká je podpora od ČHS? Jak ČHS podporuje mladé reprezentanty? Dělají nějaké kempy, jezdíte společně ložit, máte hrazené výlohy?

Fuřa: Když ses dostal do finále, tak by měla být placená cesta. Teď jsem ve skalní repre, takže tam by z toho měl být placený nějaký Osp, tak uvidíme.

CZ: Díky za rozhovor a hodně štěstí v dnešním finále.

Fuřa: Díky.

Pro CLIMBzin se ptal týčr,

foto a grafika z nadpisu (c) archiv Fuřa

Nové cesty na Osvětimankách

vytvořili začátkem července na dosud nelezenu věž Macek s týčrem. Po řádném okartáčování věžičky, kterou si dovolili pojmenovat Jehelníček, vysóloval Břeť a dvě lehčí cesty. Následně osadili ve všech třech nových liniích jištění a učitel přešel i nejtěžší z nových cest. Každá cesta je osazena jedním postupovým jištěním a na vrcholu vížky najdete slaňák. Obtížnost zleva doprava: 6-, 7+, 6+.

Jarní závodní sezona

uherskobrodských sokolů

Otrokovice 2008 – 2x semifinálová účast

I letos to jakousi divnou shodou náhod vyšlo v Otrokovicích přesně na termín našeho plesu. Ale i tak jsme vyrazili. Nebylo nás moc. Jeli jsme jenom já (týčr) a Ondra. Musím říct, že kluci v Otrokovicích se rok od roku lepší. Alespoň já měl ten pocit. Ale i tak jsme už tradičně čekali nekonečně dlouho na kvalifikaci mužů (skoro 4 hodiny). Čas jsme si krátili hraním pexesa, ve kterém chybělo několik karet do párů, čuměním na děcka a na baby, jak se snaží, poleháváním a snahou uklidnit závodní horečkou puchané nervy.

Nakonec jsme se dočkali a oba projeli kvalifikací jako nůž máslem. Semifinále bylo o kus těžší a oba jsme se v něm zasekli. Já kvůli své zbrkllosti docela nízko, a tím pádem na 14. místě. Ondra zabojoval dost parádně a popral se s technickou trati docela dobře. Pouze závěrečný stropík už byl nad jeho síly, a tak si doletěl pro 9. místo (chyběl kousek a šel do finále).

No, třeba nebudou další Otrokovice kolidovat s termínem našeho plesu a třeba nás příště pojede víc a přivezeme i nějaké lepší výsledky.

foto na této straně (c) 2008 týčr a Vít Kocián

Big Fuck Fest Menu Cup Olomouc

2 medailová umístění našich holek

Na pozvání našich přátel z Olomouce (Vojtya Martiny) jsme vyrazili v silné sestavě na lokální boulderové závody do Olomouce. Systém závodu byl velmi dobře vymakaný. Celé startovní pole složené z necelé třicítky závodníků, mezi kterými byl i český reprezentant Filip Fufa Harna bylo rozděleno do 4 skupin, které postupně pokusovali na 4 kvalifikačních bouldrech (z nichž každý měl jméno odpovídající jednomu slovu z názvu závodu a už podle toho jestli jste lezli Big nebo Fuck, bylo jasné, jak těžké to asi bude a co od toho máte čekat).

Do finále pak postoupila skupinka nejsilnějších. Z našich holek to byly Linda i Macek a obě parádně zalezly i ve finále. Macek zvítězila, Linda byla třetí. Z mužské části výpravy se do finále nepodařilo prokusnout Masikovi, který si to ale i tak dokázal parádně užít. Ve finále si pak nejlépe z našich borců vedl Ondra (celkově 5.). Týčr si vybouldroval místo 7 a Jenys byl 11.

Hodně zajímavou akcí byla i pozávodní pařba v jedné místní nekuřácké knajpě, kde jsme jedli, pili a pěli jak o dušu dost dlouho.

Slovácké OUPN – jubilejní 6. ročník plno světových hvězd a slabá účast domácích

Ano, je to tak, Slovácké OUPN letos oslavilo 6 let od svého vzniku v roce 2003, kdy se na naši, tenkrát ještě hodně malé stěnce sešlo pár lidiček aby si jen tak trochu zablblu. Od té doby se závod posunul do úplně jiných dimenzí. Mezi startujícími byli i letos zapsány velké hvězdy nejen českého, ale i světového freeclimbingu jako Adam Ondra, Martin Stráňák, Marek Leitman, Nelly Kudrová a další. Bohužel účast uherskobrodských sokolíků byla letos dost slabá. Místní jako by nechtěli využít domácího prostředí. A tak alespoň ve zkratce připomeňme, že Jenys naprosto nepochopitelně spadl už v kvalifikaci a Ondra prostě nepodřtil malé chyty v traverzu semifinále. I tak zvítězil v soutěži o nejlepšího Broďana a odnesl si tašku plnou hodnotných cen.

Zčásti budiž omluvenkou pro neúčast našich to, že se velká část oddílu podílela na organizaci závodu. Za to patří všem, kdo přiložili ruku k dílu, velký dík. Bez lidí, kteří jsou ochotní závodu věnovat alespoň něco, by se to nedalo uskutečnit.

Cesty byly hodně těžké – tedy ty semifinálovky a hlavně finálovky. Jenže ono to už ani jinak nejde. Pokud víte, že přijedou ti výše jmenovaní těžko můžete finále udělat za devět – to by bylo totiž málo. Cesty stavěli tradičně Michal Rožek (to těžké) a Břeťa (to lehké). A doufám, že se nám to povedlo. Celkově byl závod myslím opravdu nejlepší za celou dobu své existence. Přijela aj televize, o závodě vykládali v rádiu, byl on-line přenos na netu, byly price money (a to letos hodně vysoké), spousta krásných věcných cen. Myslím, že bude těžké udělat to příště ještě lepší. Kompletní výsledky najdete na www.oupn.wz.cz.

Sponzoři: Agnesi, Singing Rock, Triop, AIX, Varan Outdoor, Salewa, Hudy sport Zlín, Filtration technology, Montana, Vichr production, Cimbria, Barvy-laky Radim Večeřa, Lnice Veletiny, HO T. J. Sokol Uherský Brod. Všem moc děkuju.

Rock Master Bílé Karpaty Macek v nabité konkurenci třetí, Ondra pátý

Již tradiční boulderové závody se uskutečnily na půdě spřáteleného Sokola Bojkovice. Peca ve spolupráci s Osmanem (Brno) zde připravili tradiční boulderovou smršť postavenou na systému totálního uvaření závodníků v dlouhé a náročné kvalifikaci s vyvrcholením v celkem krátkém a svižném finále.

Z Brodu přijela do Bojkovic velmi silná skupina závodníků (Jenys, Ondra, Masi, Pólo, Jožka, Luďa, Luki, Magda, Macek, týčr). V kvalifikaci bylo startovní pole rozděleno na 2 skupiny. Každá skupina měla hodinu a půl na vyzkoušení celkem 10 boulderů různých obtížností – od dávaček až po totální hardcory a od klasických párkrokovek až po nekonečné mléčné dráhy. Z našich matadorů se do finále probjovala trojice Ondra, Jenys a týčr. V holkách postoupila do finále Macek.

Finále bylo hodně těžké. Velká část závodníků padala v prvních chyttech. Topů bylo málo. Ale o tom právě finále je a jen jeden může být nejlepší. Ve velké konkurenci nabušenců z Brna se nakonec nejlépe z našich prosadil Ondra, který v posledním finálovém bouldru dokázal přelézt úplně všechny (škoda, že to nebyl top) a bral 5. místo. Macek si mezi holkama vybojovala místo 3.

Po skončení závodu následovala tradiční afterpárty spojená s blbnutím na slacku. Věřím, že příští rok pojedou UB TOP TÝM do Bojkovek zase v silné sestavě a že se opět neztratíme.

- texty na stranách 5 a 6 týčr -

foto na této straně (c) 2008 Vít Kocián

Šlahačka v Arcu

aneb „Dej sem...“

Navzdory strašlivé předpovědi počasí se malá partička uherskobrodských sokolů rozhodla na pár dnů odstěhovat do legendami opředeného a vápencovými stěnami ohrazeného Arca na jihu italských vápencových Alp.

Cesta nepřipomínala ani zdaleka cestu na jih. Působila spíše jako cesta do Skandinávie. Ze zamračené oblohy se sypal sníh jako peří z roztržené duchny a při nutných zastávkách na odpočívadlech a benzínkách jsme mrzli jako eskymáčtí psi.

San Siro nás ale přivítalo přesně podle našich představ. Zaparkovali jsme na našem oblíbeném parkovišti, zalezli do spacáků a nechali si zdát o teple příštích dnů. Ráno kosa jak na Sibíři, kterou za nějakou tu půlhodinku vytlačilo sluníčko. Azúro! Jedeme do Arca na nákupy. Na první pohled je tu letos mnohem méně lezců než bývá zvykem. Předpověď asi mnohé odradila. Jsme rádi, že my se odradit nedali. Kupujeme nové průvodce, prilby a já nevím co ještě a mažeme si to do Naga.

Lidí je opravdu málo. I v těch nejvíce navštěvovaných sektorech je to úplně na pohodu. Rozhodíme se do dvojic a jdeme na to. Je jaro, tak ať se pořádně rozlezem. Dáváme 6a+, 6b+, 6c a jdeme kousek dál. A zase 6b+ a pak 6c+. Lezeme jednu cestu za druhou. Den ukončujeme dvěma cestami v těch nejvyšších sektorech. Parádní den.

Další ráno není tak přívětivé. Sluníčko je schované za mraky a pomalu jistě začíná od laga silně pofukovat. I přesto míříme do Massone. Lezeme zase hlavně na onsajty (teda já určitě). Pólo si napravuje v Massone reputaci a kromě několika dalších půlek (viz loňské Arco) konečně dobývá i slaňáky několika cest. Mě pouští 6c, pouští i 6c+, ale v 7a to chtělo trochu víc štěstíčka a možná i trochu menší kosu. Pak ještě jdeme nahoru omrknout Podzemku a další dardy a u auta pak blbneme na lajně a pijeme čaj z čerstvých kopřiv, ostružinového listí a jahodníku.

Sobotní ráno nás zase příjemně překvapilo. Sluníčko nás popichuje svými paprsky a žene nás ven ze spacáků. I přesto trvá ještě chvilku než se zakousneme do vápna na San Siru. Dnes máme rest day, takže prostě na pohodu. Počkáme si, až nám tam zasnívá. Nejdříve lezeme s Ondrou 60ti metrovou cestu Rock story. Je to opravdový skalní příběh rozdělený do tří kapitol, z nichž každá má úplně jiný charakter. Nadehne vás nádherným úvodem po převisech s dobrými chyty, totálně dostane fantastickou délkou v mírně položené plotně a vše se uzavírá výhledem od řetězu poslední délky – vidíte celé dlouhé údolí až do Arca, hrad i lago. Je opravdu krásné a i ta cesta je parádní. I přesto, že je rest day, cítím se dobře, takže pokusuju Nuvole. Kolmé třicetimetrové 7a (8), se dvěma technickými bouldry po malých chytech přes převislá břiška. Pouští na OS. Na rest day, docela dobrý. Pak si dáme jedno 6c a pauzujeme. Počasí se začíná kazit. Zatáhlo se a fučí. Jsem ale při chuti a chci zkusit ještě alespoň jedno 6c+ (8-). Nakonec si dám první délku Flippera přes obrovský převis po dobrých chytech, pokračující kolmou stěnkou a břichem po ostrých madlech. OS je v kapse a rest day za náma.

Na večeri míříme do Arca. Zapadneme do picérky, pijeme bílé a snažíme se vybrat si z toho množství pizz tu pravou. I přesto, že nás celou dobu vyrušovala ta švarná servírka, se nám to nakonec podařilo. Dojedly jsme a stíjíme lokál. Dáme si dezertek v podobě zmrzliny a jdeme dolévat tekutiny... Večírek to byl opravdu veselý.

Zato neveselé bylo další ráno. Je zataženo, poprchává. Sakra! Co, s tím? Chtěl jsem ještě dneska na něco zaútočit. Jedeme nad Arco. Počasí se nelepší, spíš naopak. Před dvanáctou zkoušíme přejet do jiného sektoru, ale cestou začíná sněžit. Pochopil jsem to tak, že letošní velikonoční pomlázka v Arcu skončila. Na navigaci nařukáváme „domů“ a odjíždíme.

PS: Máme s Jenysem 2 nové průvodce a je jasné, že do Arca můžeme klidně jezdit na Velikonoce ještě hodně dlouho.

PS2: Heslo „Dej sem...“ nás naučil Nikola Šuhaj Loupežník, kterýsi touto větou říkal o doušek dobré kořalky. Vzhledem k tomu, že jsem měl rozhlasovou hru o Nikolovi na kazetě, poslouchali jsme ji skoro celý zájezd. Výjimku tvořilo pouze několik rychlých a zběsilých hodin, kdy řídil náš Ondra Šumachr, který nám do repráku pouštěl ze svého mobilu nesmazatelné vyzvánění.

PS3: Víím, že tyhle články o zájezdech na jih jsou trochu nuda – je to pořád stejné, cesta tam, 3 nebo 4 dny lezení a cesta zpátky. Ale věřte, že být tam s námi, vidíte to úplně jinak.

- týčr -

foto (c) 2008 Ondra

Cesta na měsíc

by Mateson
powered by máma a táta
in cooperation with bába a děda

Nesnáším balení. No, jinak to bohužel nejde. Musím zabalit věci pro mě a Matese a jídlo skoro na měsíc. Konečně sedíme v autě a jedeme směr Krkonoše, kde na nás čeká druhá část výpravy – bába s dědou. Cestou přemýšlím, co nás letos potká. Ve Švédsku jsme dostali defekt na frekventované dálnici ve Stockholmu, do Finska jsme odjeli s 2 denním zpožděním, neboť nám ujel trajekt, a navíc jsme ještě bourali. Já už teď vím, jak to dopadlo, a pokud to zajímá i vás, pohodlně se usad'te a čt'ete.

Den odjezdu je tady. Jen díky Břet'ovu umění je vše naskládáno v autě. Sice u toho nadával jak špaček, ale on to asi jinak neumí. První den nás čeká nejdelší přejezd zájezdu. Necelých 1200 km do Hirtshals v Dánsku, odkud nám jede trajekt. Matýsek spolupracuje, takže žádné vzrůšo. Kolem půlnoci si usteleme pod širákem na pobřeží mezi chatkami. Pro naše malé zvířátko je to premiéra a vzhledem k tomu, že spal cestou, nás budí ve 3 hodiny. Ještě ho ukecám, aby si šel lehnout, ale každou hodinu kontroluje, zda se mu to opravdu nezdá. V 6 hodin definitivně rozhodne, že spát se už nebude. Prostě šéf zájezdu, a tomu se nedá odporovat.

Tentokrát nám to neujede. Jsme v první v lajně a s napětím čekáme na další auto, abychom zkontrolovali, zda jsme v té správné. Vypadá to, že jo. Po poledni se nalodujeme. Loď je fakt pěkná. Najdeme si místo a sníme poslední řízky. Matýsek se při jídle stále točí zabaculatou Němkou, co papá u vedlejšího stolu. Vypadá to na lásku na první pohled. Mně začíná být pěkně blbě. Nějak přežiju 4 hodiny na lodi, ale mořská nemoc mě neopouští po zbytek dne.

Do první oblasti je to něco přes 200 km, ale cesta nám trvá nekonečných 5 hodin. Maximální rychlost 80 km/h je v mnoha případech snížena na 70 a někdy i 60. Údolí Setesdal (naš cíl) je lemované vysokými stěnami, vesměs mírně položenými. Už se moc těším na lezení. Jsme na místě. Hledáme místo na spaní. Je to těžké, údolí není moc široké a navíc pod stěnou je velké staveniště. Vypadá to, že každý Nor chce mít svoji chatu s trávovou střešou zrovna tady. Zajedeme k řece a stavíme u ní stan. Hned vedle běžkařské dráhy. Auž jsou tady! Nezvaní hosti - muchničky alias mikrokurvy.

Ráno jsem trochu unavená, chuť do lezení ze včerejška je pryč. Je polojasno a větrno. Na seznámení jsme si vybrali stěnu Bigwall v Loefjellu. Menší džunglí se dostaneme pod nástup.

Přesto, že je to jedna z nejlepších stěn v okolí, asi se tu moc neleze. Není tu vyšlapaná žádná cestička. Už doma nás zaujala čtyřhvězdičková cesta East of easy 7- E1/E2 (označení pro delší odlezy v místech o 1-2 stupně lehčí než je stupeň cesty) 10 délek, 405 m a 7 borháků + vynýtované štandy. První 3 délky jsou položeny a maximálně za 4. Váhala jsem, zda je nejit jako první, ale říkala jsem si, že jsem unavená a měla bych nejdřív zjistit, jak mi to jde. Udělala jsem dobře. Délky nešly vůbec odjistit, a to není můj šálek čaje. Klíčový úsek byl převislý, ale nijak zvlášť těžký. Největší problém jsou lezečky, které tlačí. Na vrcholu se moc nezdržujeme. Vítr je nepříjemný a dole na nás čeká Matýsek, kterého hlídají bába s dědou.

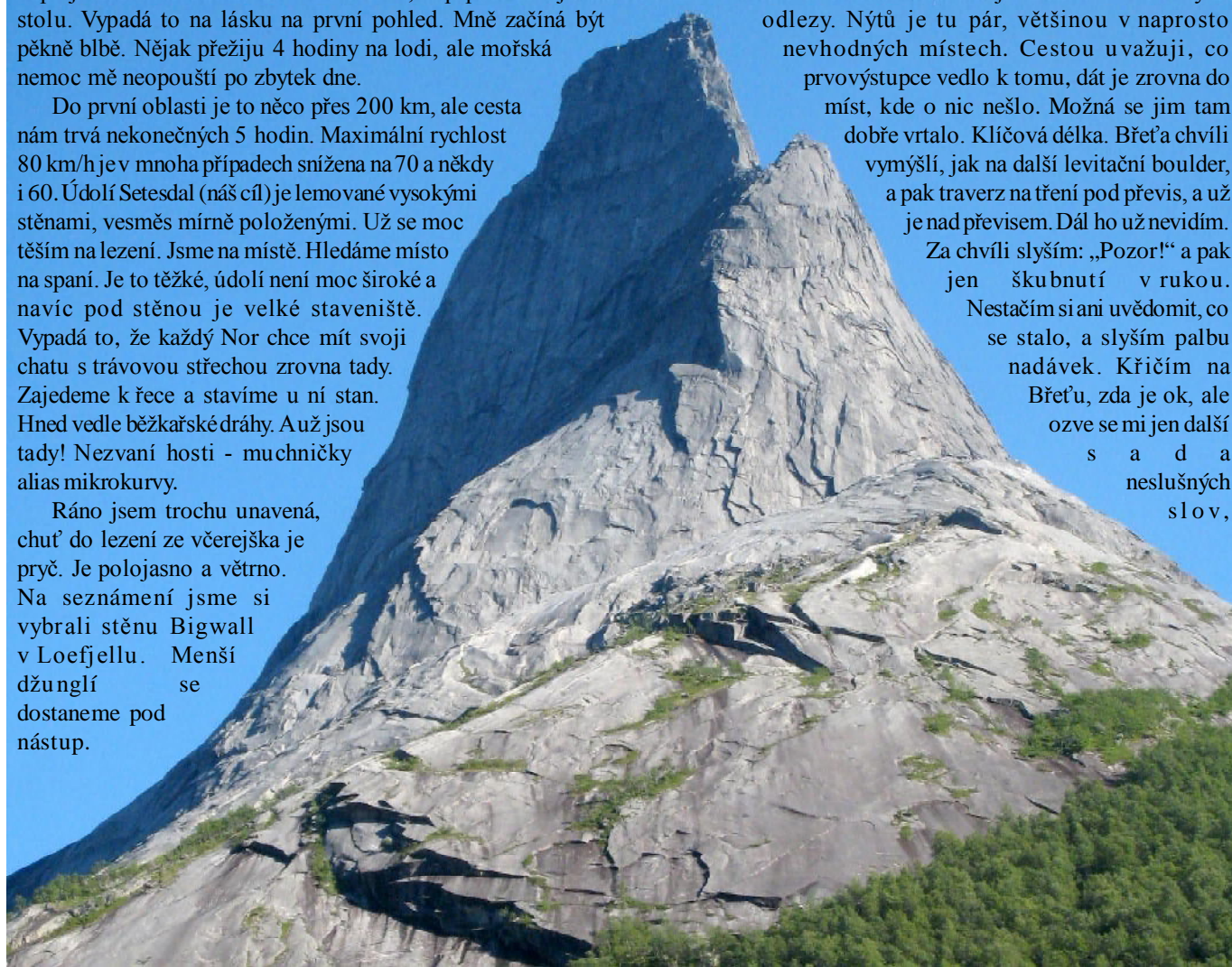
Druhý den přejíždíme do oblasti Restefjell zase na Bigwall. Nemůžeme si vybrat jinou cestu než Dream on za 7 E2 (odlezy v místech za 6). Je to krátká cesta. Jen 4 délky, ale o to krásnější. Zase v duchu laboruji s tím, že bych lezla úvodní délku za 6- na prvním. Nakonec se tak dlouho rozmýšlím, až je Břet'a nachystaný. Ještěže tak. Když do toho nalézám, zjišťuju, že musím chvílemi levitovat. Divím se, na čem všem se dá stát. Žula má opravdu dobré tření, řekla bych, že lepší jak písek. První délka byla zajímavá - přes počáteční levitační boulder až po Yosemite'ské spáry. Bomba. Další délky si v ničem nezadají s první. Vesměs jde o technické lezení po malých chytech,

s minimální možností k zajištění a dlouhatánskými odlezy. Nýtů je tu pár, většinou v naprosto nevhodných místech. Cestou uvažuji, co prvovýstupce vedlo k tomu, dát je zrovna do míst, kde o nic nešlo. Možná se jim tam dobře vrtalo. Klíčová délka. Břet'a chvíli vymýšlí, jak na další levitační boulder, a pak traverz na tření pod převis, a už je nad převisem. Dál ho už nevidím.

Za chvíli slyším: „Pozor!“ a pak jen škuibnutí v rukou.

Nestačím si ani uvědomit, co se stalo, a slyším palbu nadávek. Křičím na Břet'u, zda je ok, ale ozve se mi jen další

s a d a
neslušných
slov,

kteří jsou slyšet až do údolí. (Vyburcovalo to i bábu s dědou. Mates je v klidu - toho nerozhodí nic.) Asi to nebude zas tak vážné. Břeťa dolézá na štand. Je řada na mně. Lebo som sa levitovat nenaučila, natahuji se po presce. Traverz na tření jsem nějak zvládla a jsem pod převisem. Je mi jasné, že na něj mám jen jeden pokus. Pokud se nezadaří, budu muset prusíkovat. Takže chytout se co nejvýš za oblé křídlo, vyhodit nohy nahoru, a je to. Dolez ke štandu je taky hodně zajímavý. Zase je to traverz po ničem. Břeťa mně vysvětluje co se stalo. Bohužel ho nevnímám. Soustředím se, abych si neskočila kyvadlo do štandu. Zajištěná si to vyslechnu ještě jednou. Těsně pod štandem v tom traverzu se s ním utřhl krystalek, a už letěl. Tak 10 m a parádně si při tom odřel kotník. Dolézáme poslední délku a slaňujeme dolů. Cesta byla fakt Dream on. Pěkné lezení a klobouk dolů před Břeťou, já bych z toho slanila po první délce, a pokud ne, tak bych se asi strachy po...

Jedeme dál směr Bergen. Druhé největší město Norska, kde 267 dnů v roce prší. Nám prší celou cestu tam. Zase mám čas přemýšlet - proč jsem vlastně vybrala tuto oblast, to bude super, když nám tam lezecké dny poprší. Když dorazíme do Bergenu jdeme se podívat do města, konkrétně na nábřeží, kde jsou domečky zapsané do UNESCO. Docela dobré, až na to, že moje drahá polovička se tváří jako kakabus a já nevím, jestli jsem něco provedla nebo co. Náladu se Břeťovi zpravuje až na benzínce, kde platíme mýto a on si kupuje za 49 NOK čokoládové bombony. Ten den ještě popojedeme na konec

ostrovu v oblasti Oygarden, kde zítra polezeme.

Ráno je předsíňka stanu nějaká černá. Po nasazení brýlí zjišťuji, že jsou to muchničky. Když to vidím, vůbec semi nechce ven. Zachraňuje mě Matýsek, kterého přece někdo musí hlídat. Takže vylézám až po snídani. Ten den jsme všichni kropenatí od štípanců. Pozitivní je, že neprší, a vypadá to, že ani nebude. Po krátkém ohledání terénu stojíme pod skalami Utevegen. Zjišťujeme, že nemáme průvodce na všechny části skal. Bereme to tedy zleva doprava. Obtížnost tak 4-6, zajištěno nýty a nahoře slaňáky. Břeťu pekelně bolí odřená noha, takže po obědě lezu už jen já. Na oběd jsme měli 2 čerstvě ulovené tresky na másle. Mňam, mňam. Ten den jsem tady musela řídit. Ujela jsem jediných 20 km ze 7300, které jsme celkem najeli. Doufala jsem, že zítra bude Břeťovi líp. Zkuste vydržet 3 týdny s chlapem, který si vyjel na lezecký zájezd, a nemůže lézt. Fakt děsná představa.

Probudili jsme se do slunečného dne. V plánu dne je zase lezení, tentokrát v Hjallaveggen. Je to jedna z nejpoblábnějších místních oblastí. Skála je až 20 m vysoká a kromě 2 lehčích cest (5c a 6b) jsou ty ostatní těžší jak 6b+. Umístěny jsou v malém zálivu, kde je mega krabů. Rozlézáme se v Gron rute 6+ norských (6b). Cesta je zajímavá, dole silovější, nahoře technická. Pěkná, bohužel nejsem moc rozlezná a dole si sedám. Další cesta je už za 7-(6b+) a na to se necítím. Je to tu na mě moc převislé. Břeťa si vybírá hvězdičkové cesty a dává OS Boschamok 7 (6c/6c+) a Humlepung stejné obtížnosti.

Zkouší i těžší, ale nedaří se. Do stěny začíná pařit slunko. Já už kromě 1 cesty za 5c lezu na druhém a musím pěkně makat, abych si nesedla. Kolem poledne přicházejí další lezci i se svými ratolestmi. Když odcházíme, je na skalách docela plno.

Další den vyrážíme na sever. Rychlost 700 km za 12 hodin je úmorná. Možná je to tím, že náš dnešní cíl je Hell (peklo).

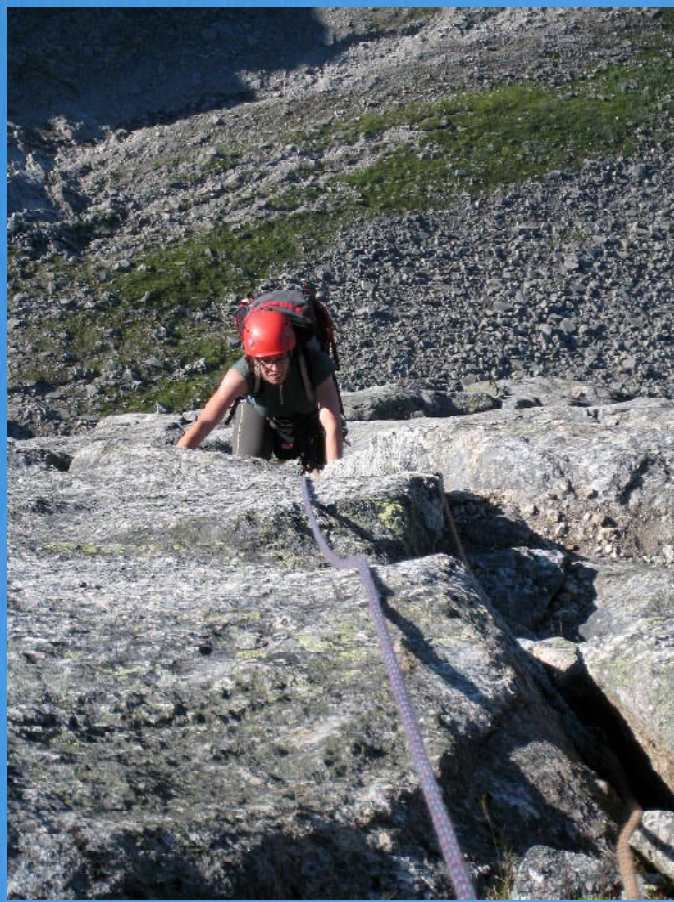
Ráno prší. Jedenáctá rozhodne. Něco po jedenácté vyrážíme. Máme štěstí, skály jsou tak převislé, že jim ani déšť nevadí. No, zas tak moc neprší, jen mrholí. Vracíme se ke stanu pro věci. Jsem trochu skeptická, co tam jako polezu. Struktura skály je zajímavá. Spoustu napříč rozřezaných valounů zasazených do žuly. Nic podobného jsem ještě neviděla. Břeťa je unešen. Dáváme na rozlez I neferens vold 6b+, kterou Břeťa dává jak jinak než OS a mně se daří za ním fleshovat. Dál už lezeme každý to svoje. Břeťa se snaží o 7a+, který mu unikne jen o malý kousek, a já jsem marná v dalších 6b+. Nicméně se shodujeme na tom, že jsme si pekelně zalezli.

Následující den přejíždíme na Lofoty. Do přístavu v Bodo přijedeme dost brzo, a tak se domlouváme, že pojedeme dřívějším trajektem. Začíná problém s Matýskem. Zdá se mi nějaký horký, a tak mu měřím teplotu - 39 °C. No tě pic. Dávám mu nurofen na sražení teploty a jsem z toho docela nervózní. Zdá se, že i ostatní. Loď má víc jak hodinu zpoždění. Když už se konečně nalodíme,

zaujímáme sedačky a snažíme se spát. Docela to houpe. Docela hodně. Matýskovi klesla teplota a rozhodl se, že spát nebude. Mimochodem, je 2:15 ráno. Na jednu stranu jsem ráda, že mu je dobře, na druhou bych se ráda aspoň trochu vyspala. Zachraňuje mě bába, která si Matýska bere na starost. Velké díky. Po 4 hodinách plavby jsme na nejjihnějším ostrově Lofot Moskenes. Vítá nás déšť. Navrhují najít nějaké místo, postavit stan a vyspat se. Delší dobu nic nenacházíme, tak si rozděláváme stan vedle parkoviště. Později zjišťujeme, že se tam nemůže stanovat. To

už nám je ale jedno. Vstáváme v 10 hod a stále mrholí. Čas trávíme děláním bramboráků a plánováním dalšího lezení. Zjišťuji, že cesty, které chceme lézt, nemáme zkopírované. To je smůla. Nakonec kupujeme nového průvodce. Matýsek má zase teplotu. Na informacích se ptáme, kde tam mají doktora, a jedeme ho hledat. V ordinaci nás vítá paní doktorka. Anglicky moc nemluví, ale rozumí. Říká, že je z Rumunska a dalo jí dost práce naučit se norský a na angličtinu jí v hlavě nezbylo místo. Je docela milá a Matýsek nedělá při prohlídce problémy. Doktorka určí diagnózu. Matýsek má zánět uší a dává nám antibiotika. Já si ten den nějak stojím na vedení a nemůžu pochopit, že ty dvě lahvičky se mají smíchat dohromady před prvním použitím, a ne před každým použitím. I Břeťa to pochopil hned a už mně to chtěl vysvětlovat když se mi najednou rozsvítilo. Korunu všemu dávám, když (už

v autě) chci Matýskovi stříknout sirup do ucha místo do pusy. Naštěstí mě přesvědčili, že i když má zánět uší, antibiotika tam nepatří. Zbytek dne věnujeme prohlídce rybářské vesnici L, kde si v muzeu dáváme olej z tresčích jater. Večer jedeme na ostrov Austvagoy – místní lezeckou Mekku. Neoficiální kemp je plný. Nakonec rozděláváme stan v těsné blízkosti Švédů. Ještě se ptám sousedů, co jsou to za skály nad námi a ti nám sdělují, že stěna Gandalf, a vytahují nového průvodce. Říkají, že v tom starém se moc neorientují. Nahlížím do toho jejich a dost mě štve, že nám v obchodě neřekli, že je nějaký nový. Musím uznat, že je fakt mnohem přehlednější a fotky kvalitnější. Břeťa se k tomu staví čelem a jde prodat nějakou vodku, abychom si mohli koupit i tohoto průvodce. Přece jen si tu chceme užít. Norové ho mají trochu za exota, ale získává první 100 NOK.

Ráno jedeme do Henningsvåra a v lezecké škole kupujeme vytoženého průvodce. Je super. To se dá říct i o naší první cestě na Lofotech Lundeklubben (klub papuchalků), kterou lezeme na Store Festvag. Protože jsme se ráno zdrželi nákupem průvodce, musíme se postavit do fronty na tuto klasickou cestu. Před námi jsou 2 Španělé. Normálně ujeti 4500 km, aby si tu mohli zalézt. Bohužel ve druhé nejtěžší délce za norských 6 (6+/7-) se zadrhnou a trvá jim nekonečně dlouho, než to vylezou. Já to mám dobré, další dvojka, co je se mnou na nástupu, umí excelentně anglicky, skoro jak všichni Švédové a Norové, a tak si dobře popovídám, ale Břeťův společník, starší ze španělské dvojky, neumí ani slovo. Zmůže se jen na kroucení hlavou a úpění nad tím, co to má za parťáka. Ten se pak Břeťovi aspoň 10 min.

omlouvá, že zdržoval. Cesta byla krátká. Jen 3 délky. A tak se rozhodujeme vylézt Tromso ekspressen 6, další z cest, která též patří do Top 50 na Loftech. I tady je fronta. Tentokrát si na štandu povykládá Břeťa. Se švédským lezcem dokonce rozebírají, proč jsou lidé tlustí a proč nevydrží u žádného sportu. Protože lezeme na Gandalfovi, slyším z tábora Matýskův pláč. Jsem dost nervózní a následně našťvaná na všechny neschopné lezce, kterým se ještě uprostřed stěny zacuckuje lano. To, co oni lezli hodinu, mám vysprintované za 20 min. 3 délky jsme lezli 4 hodiny. To nám zkazilo celkový dojem z cesty, která byla pěkná.

Následující den vstáváme v 6 hodin. Vyberáme si největší klasiku Vestpillaren 6 (7-) na Presten a nechceme, aby se situace ze včerejška opakovala. Čeká nás 12 délek, 467 m lezení po vlastním jištění, včetně štandů. Už první délka nám naznačuje, že jde o seriózní lezení, žádné leháro, a nastavená laťka se celou cestu nemění. První šestková délka se mi zdá nejtěžší. Koutek zakončený převiskem s tenkou spárkou, do které nemůžu dosáhnout z dobrých nohou. Břeťa mě musí trochu podržet a

já se na tření na rozpor po milimetrech sunu nahoru. Spárka je tak na konečky prstů, ale dá se za ni zabrat. Další délka, která je nezapomenutelná, vede koutem se spárou, kterou lezu na sokola. Už mě dost bolí nohy v lezečkách a makám jak šlak, abych nevypadla z rytmu a vylezla to co nejrychleji. Přitom vyluzuji všelijaké zvuky. Délku dokážu ocenit, až když si lezečky sundávám z nohou na štandu. "Já jsem ti říkal, že si máš koupit větší lezečky." "No jo, máš pravdu, já vím, že jsem měla, jenomže jsem netušila, že mně v tom teple (celý den paří slunko) nohy tak napuchnou a lezky, v kterých se normálně cítím pohodlně mě budou mučit jak španělské boty. Nakonec nás čeká traverz se slézáním za 5 a poslední neodjistitelná délka za 3, kterou jdu, jak se později dovídám, sólo. Famózní lezení. Celou dobu člověk maká a fakt si to užívá. Dá se taky dobře zajistit. Moc pěkné.

Jedna z nejkrásnějších cest, co jsem lezla. Možná nejhezčí vůbec. To sestup je hrozný a zdlouhavý. Jediným pozitivem je jezero v sedle. Koupání je nám odměnou. Bohužel, než dojdeme do kempu, zase se zpotíme. Celé nám to trvalo 11 hodin a stálo za to. Doporučuju.

Tato akce nám vzala dost sil a další den slaňujeme z Kolibříka 6- na Trollfestningen. Za zmínku stojí jen to, že první nástupovou délku, dlouhou 60 m za 3+, musím absolvovat sólo. Bojím se, ale jde to. Na cestě zpátky je mega borůvek a tak se pro ně vracíme a na večeri si pochutnáváme na lívancích s borůvkami a medem.

Nevím, jestli je to borůvkami nebo alergií na penicilín, ale Matýsek se osypal. Osypáný je pak až do konce zájezdu.

Přesouváme se k národní hoře Norska – Stetindu. Večer

potkáváme na parkovišti český pár a vyptáváme se, jak to šlo. Lezli South Pillar (5b), který taky chceme lézt. Protože je stále jasno a chceme se slunko co nejvíc vyhnout, volíme taktiku vyrazit co nejdřív. Vstáváme o půl čtvrté. Nástup pod stěnu nám trvá 2 hodiny, cestou bereme vodu v jezere. První 3 lehké délky lezeme zároveň. Všude je spousta volně položených šutrů, kterých je neradno se chytat. 6. délku Břeťa nenastoupil správně, a tak musí slézat. Kromě posledních 4 délek jde vesměs o lehké lezení, až na jeden koutokomín, který mně dal pěkně zabrat. Ne že by byl těžký, ale šprajel se mi tam batoh a nemohla jsem se hnout. Nakonec jsem si ho musela sundat a držet ho jen na jednom rameni. Nic moc lezení. Klíčová délka za 5b byla plná delikátních pohybů. Poslední délku z celkových 14ti jsme už zase lezli zároveň. Nahoře nás čekalo překvapení v podobě placu o velikosti dvou fotbalových hřišť. Parádním zážitkem byly taky 2 stíhačky, které pěkně blízko obletěly vrchol Stetindu. Dolů na vedlejší vrcholek Halls Peak, odkud vede turistická stezka, jsme se svezli s dvěma Nory, kteří šli Normálku. Vypadali jako

průvodce s klientem. Břeťovi to nedá a ptá se jich na to. Zjišťuje, že to tak není, že jsou kamarádi. Mimochodem, průvodce na tento vrchol stojí asi 3000 NOK. Za 2 hodiny jsme u jezera a za dalších 50 minut u auta a Matýska. Dědovi se podařilo chytit 3 tresky, a tak máme rybí rizoto. Po delší době se pořádně nadlábnu. Jsem furt hladná. Lezení to nebylo špatné, ale po tom, co jsme lezli na Lofotech, jsme teď trochu nároční.

Náš další cíl byl původně ledovec Svartinsen, ale nikomu se tam nechce, takže míříme přímo do Romsdalenu. Už doma jsem upozorňovala, že Trolí stěnu nelez. Když jsem ji viděla na vlastní oči, jen jsem se v tom utvrdila. Vybrali jsme tedy jiný cíl, klasiku Jugoslavruta 7- (7+) 10 délek. Na rozlez, přece jenom 2 dny v autě umožní, nastupujeme do „En liten perle!“ Desserten 6+ (7). Po první délce slaňujeme, únava nás doběhla. Přece jenom jsme už 3 týdny na cestách. Náhradní program je návštěva Andalsnes, kde nemůžeme nenastoupit do pojízdné kaple. Břeťa si neodpustí zápis do návštěvní knihy. Pokud si nedokážete domyslet, co tam napsal, zeptejte se ho, určitě vám to rád sdělí. Po prohlídce se vracíme do kempu, kde jsme se pro nedostatek místa na volné stanování ubytovali. Ještě večer začíná pršet a předpověď nevypadá dobře ani pro následující dny.

Ráno balíme a míříme do Osla, naší poslední lezecké zastávky. Celý den prší a za deště dojíždíme na parkoviště u lesoparku, kde jsou skály Hauktjern. Následující den zjišťujeme u

energetiků, kteří se snaží vypnout proud u jednoho sloupu, předpověď počasí. Má být proměnlivo, chvíli slunko a pak zase přeháňky. Některým z výpravy se už nic nechce dělat, ale přesvědčuji je, že když už jsme tady, tak se aspoň k těm skalám podíváme. Cesta k nim nám trvá skoro hodinu (normálně se to jde 30min) a motivace je na bodě mrazu. Naštěstí skály nebo ta část, kterou jsme viděli, jsou vyzývavě pěkné. Dostavuje se chuť k lezení. Chvilí po nás ke skalám přišli ještě 3 Norové. Dávají nám typy na nejlepší cesty a opravdu, co poradili, je fajnové lezení. Zajímavé je, že i když prší a je pondělí je tu hodně lidí. Přišla ještě další dvojka. V Chříbech ve slunečný den během týdne na skalách nikoho nenajdete.

Rozlezeme se v Forsvinningsnummeret za 6 (6+). Břeťovi pak zase o kousek uniká Lurere enn Luhr 7 (8-/8),

mně se to podaří vylézt na druhém v kuse. Docela mě to potěšilo. Na začátku byl bouldr po malilinkatých lištách a pak do převisu po velkých chytech. Na konci jsem měla pěkně nateklé. Lezeme hvězdičkové cesty vedle za 7- (7/7+), ale vršky jsou dost mokré a dolez je masakr. Břeťu to lezení tak nadchlo, že zkouší Prossessen 7+/8- (8+). Bohužel se nedaří. Večer si rozděláváme stan na lesní cestě, co vede od parkoviště. Už spíme, když na nás začne někdo troubit. Je to majitel restaurace opodál na kopci, která přes stromy není vidět. Musíme se přestěhovat. Prý jsme moc blízko. Vůbec se nám nechce. Myslím si, že jsme od obydlí víc jak 150 m, tudíž by mu to nemělo vadit. Nicméně balíme spacáky a celý stan přestěhujeme k jezeru. Ráno se u nás pro změnu zastavuje místní strážce a slušně nám řekne, že kempovat v parku můžeme, ale tady ne, že jsem moc blízko jezera. Zajímavé je, že vedle nás stojí taky stan a těm nic neřekne. Kapituluujeme. Ještě že jedeme domů.

Příroda je tu pěkná, i když někde to vypadá jako staveniště, lezení famózní, ale doma je doma. Mám pocit, že místní tu mají turistů už dost. Není se co divit. Můžou si stanovat, kde chtějí, a vlezou všude. Nakonec chci říct, že i přes několik nepříjemných zážitků platí, že kdybych měla příležitost jet zase do Norska ložit, neváhala bych.

Macek

Praktické info

Norsko je známé jako bohatá a deštivá země. Co se týká počasí, tak v termínu našeho zájezdu (přelom července a srpna) nám přišlo minimálně. Nejvíce srážek jsme zažili na přesunech a v posledním týdnu. Když svítí sluníčko, umí být norské léto pěkně horké a na jih orientované žulové stěny pekelně rozpálené. A to platí i o Lofotech a Stetindu, tedy dost daleko za polárním kruhem.

Velké množství cest je pouze a jen po vlastním jištění. Umět zakládat nejrůznější bazmeky je nutnost. A vězte, že friend není samospásný!

Kromě klasických cest najdete v Norsku i množství sportovních oblastí, kde jsou jistítká zase naopak úplně zbytečnou zátěží v batohu.

Nevýhodou cesty do Norska je nechutná vzdálenost. I oblasti na jihu Norska jsou z ČR moooóóó daleko. Lofoty nebo Stetind jsou na tom o pár tisíc kilometrů hůř. K vzdálenosti je třeba připočítat také šílené norské rychlostní limity. Běžně povolená osmdesátka mimo obec je minimálně na 50% úseků cesty na sever snížena na 70 a někdy i na 60 km/h. Přitom na každém rohu číhá hnusná zelenošedá budka s radarem a foťákem, propojená přes satelit s policejní stanicí - pokutě se nedá vyhnout. Pozitivní na tom je, že o každém radaru informuje v dostatečné vzdálenosti cedulka se znakem foťáku.

Do Norska se nedá dovézt moc piva, vína ani slivovice. Na hranicích to kontrolují - někdy víc, jindy míň. My jsme měli štěstí a jen se nás zeptali, kolik toho máme. Věděli jsme, jaké jsou limity, řekli, že vezeme 2 l tvrdého, a bylo to.

Norská kačka stojí cca 3 naše. Chleba se dal koupit od 15 do 35 NOK, nafta od 12 do 15 NOK, kemp s parádním zázemím vyšel na 140 NOKů, což je podle mě levnější než u nás. Pivo jsme pili české.

Stanování je povoleno všude mimo obydlené oblasti. Minimální vzdálenost od obydlí je 150 metrů. Bohužel jsme se potkali i s lidmi, kteří nebyli z našeho stanování úplně nadšení.

Adlitzgraben a Kotečnik

květnové svátky a začátek června - ideální podmínky - příště jed'te taky - stálo to za to *foto (c) 2008 Macek*

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokoláci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Holt naši reportéři nemůžou být všude a jasnovidci opravdu nejsme, a ani křišťálovou kouli nám do redakce zatím nepůjčili...

Ondra Polehňa + závody, to je rovnice, která pro Uherský Brod znamená vždy nějaké plusové body. Během jarní závodní sezóny absolvoval Ondra hned 4 klání a výsledky rozhodně nebyly k zahoezení: v **Otrokovicích**, kde se lezlo s lanem skončil těsně před branami finále **na 9. místě**; na boulderovém Big Fuck Menu Fest Cupu v **Olomouci** se probojoval až do finále a v nabitě konkurenci bral **5. místo**; aby se mohl zúčastnit letošního **S-O**, opustil předčasně alpské sjezdovky a po dlouhé a únavné jízdě autem nastoupil do závodu, kde ho zastavilo až hodně těžké semifinále – z Broďanů byl však jednoznačně nejlepší a v kategorii nejlepší uherskobrodský lezec zvítězil; o týden později v **Bojkovicích** na bouldrech opět zazářil a málem natrhl zadnice i těm největším bouchačům, když jako jediný atakoval top 3. finálového boulderu – celkově **skončil 5.** Doufám, že se Ondra brzo pořádně rozleze a přenesse svou sílu a své výkony i do skal.

To, co jsem napsal o Ondrovi, platí do značné míry i pro **Macka**. Macek i přes tréninkové výpadky a mateřské povinnosti pořád dokáže podávat slušné výkony. Na **Big Fuck Menu Fest Cupu** za sebou nechala celý zbytek ženské části startovního pole (**1. místo**) a v **hodně nabitých Bojkovicích** si vybojovala **3. místo**.

Nečekaného úspěchu dosáhla v Olomouci také **Linda**. Bouldry přece jenom nejsou tak hrozné, co se týká nějakého strachu z výšek, který obvykle Lindu brzdí. Linda ukázala svou brutální sílu a z **Big Fuck Menu Fest Cupu si odvezla krásné 3. místo**.

Na letošním prvním zahraničním zájezdu (Arco, Itálie) se zadařilo **týčrovi**. Ve třech dnech se mu podařilo dát na **OS 3x 6c+ (8-) a 1x 7a (8)**. K tomu přidal samozřejmě řadu lehčích cest OS nebo flash.

V Arcu se parádně rozlezl i **Pólo Maršálek**. Potvrdil to 30. března na Kamenných Vrátech, kde se mu podařilo zopakovat cestu **Exempo-hexempo-krupoplex 8- PP**. Zkrátka exkluzivní výkon!

Svou první letošní devětmínusku si připsal 5. dubna na Čertákách **týčr**. Na třetí pokus přešel bouldrovou cestu **Ptačí hrana 9- PP**.

Učitel pokračuje v dobře načaté sezóně: v květnu si z rakouského Adlitzgrabenu si přivezl **1x 8-/8 a 1x 8 OS**, na Kotečniku sebral **2x 7a (8) na OS a 1x 7b (8+/9-) PP**, na Beckově urval **Cestu veveriček 9- PP** a z Osvětímanek si v půlce června díky chladnějšímu počasí dovezl **Kantu 8+/9- PP**.

Macek se pomalu, ale jistě prokousává stupnicí nahoru. Na výjezdech do Ospu, na Semmering a Kotečnik dávala na **OS cesty až do 6b+ (7/7+)** a na Osvětímankách zvládla technické Ahoj babi 7+ PP.

Taky **Ondra s Jenysem** se s ničím nemažou a lezou co to dá (když mají čas). Oba již mají na svém kontě cesty až do **7+ na OS a 8 PP**.

Co vím, tak **docela jezdí i Jožka, Luky, Lud'a, Leoš a s nimi Masi, Linda a Pólo**. Posledně jmenovaný však v současnosti věnuje většinu svého času především excelentnímu boulderingu na svojí nové střeše a snaží se do této akce zlákat celý oddíl (což se mu tu s většími, tu s menšími úspěchy docela daří). Bohužel konkrétní čísla nedodám, protože, jako obvykle, celé společenství o svých výkonech zarytě mlčí.

Nelze opomenout ani výkony našeho bývalého člena **Malého Kuby (Kuba) Žítka**, který dokázal mimo jiné dát v Adlitzgrabenu cestu za **7b (8+/9-) OS** a o týden později prásknul na pátý pokus svou první francouzskou osmičku – cestu **Out of Work 9+/10- (8a) PP**. Kubo, gratulace!

Jenys a **Ondra** se ještě před prázdninami zúčastnili akademického mistrovství ČR v boulderingu, které se uskutečnilo na bouldrovce VUT Brno. Ondra skončil celkově 20., Jenys 21.

Jenysovi se v polovině prázdnin podařilo uolat další osmičku. Na skalách pod Barborkou přešel **Jesus hand 8 PP**.

Řadu zajímavých přelezů si z **Norska** přivezli **učitel Macek**. Vedle sportovních cest, kde učitelovi uteklo několikrát 8 i 8+ na OS o vlasek, lezli i bigwally. Více v článku *Cesta na měsíc* na stranách 8-10.

A ještě jednou **Malý Kuba**. V červenci přidal do své sbírky těžkých onsajtů další 7b, když při návštěvě Skalky u Trenčína bouchnul **Manitua 8+/9- OS!** To ale není vše. Kub z nedostatku spolulezců (jeho věčný problém) absolvoval **sólo** známý hardcoreový závod 24hodivka v Tisé. **Během** vymezeného času **24 hodin dokázal přelést sólo 141 cest na 78 věží v klasifikaci II až VIIc** - naprosto obdivuhodný výkon a velká gratulace!

- redakce -

Korumdy

Během léta se pokusila 11 členná výprava horolezců pod názvem Czech Mountaineering Expedition North Pamir 2008 o prvnovýstup na 6.384m vysoký kopec Korumdy Vostočnaja. Hora leží na hranici Kyrgyzstánu a Tádžikistánu v severovýchodním Pamíru, v oblasti horolezcům a trekařům zpřístupněné až od roku 2000.

Expedice se zúčastnil také člen HO Sokol Uh. Brod Vlád'a Bureš, takže se snad můžete v některém z příštích čísel těšit na zajímavé počtení.

Máčo na písku neprošlo

Na téma magnéziium měla svůj referát v posledním čísle princezna Nelly. A máčo nám zapráší stránky našeho časopisu i tentokrát. O této droze, která si dokázala podmanit již více lidí než kokain a heroin dohromady, se totiž jednalo nedávno na nejvyšší republikové úrovni.

V sobotu 29. března tohoto roku se v Praze uskutečnila valná hromada (VV) ČHS. Mimo jiné se na ní projednával i další osud zákazu používání magnezia (chemických prostředků) na pískovcových skalách v Čechách. Valná hromada (k údivu všech příznivců Mg) tento zákaz z pravidel sportovního lezení pro české pískovcové oblasti nevyškrtla a ten platí dál.

Samozřejmě jsem na VV nebyl a všechny tyto informace jsou jen zprostředkované, ale podle průběhu celé VV mám pocit, že nový systém hlasování, při kterém může každý člen ČHS darovat svůj hlas zástupci, byl právě tím hnacím motorem, který způsobil to, že přes VV přešly téměř všechny návrhy současného vedení svazu (prostě si dokázali sehnat více hlasů). Maglajzisti zase zaspali, a tak se bude prášit dál pouze ilegálně. Jak z toho ven, nikdo neví, a ti, co jsou pro zákaz, už vůbec ne.

Co sa chystá

Čřibský hnědák - další ročník již legendárního harcorového lezecko-bajkového závodu vedoucího čřibskými hvězdy se uskuteční v sobotu 13. září. Více informací najdete na www stránkách pořadajícího HK UH: www.climbers-uh.net (a nelekejte se, po zadání této adresy do vyhledávače a stisknutí klávesy enter se opravdu dostanete na stránky horolezeckého oddílu - i když to vypadá úplně jinak).

Paklenica 08 - po delší době se zase chystá výpad do chorvatské Paklošky. Pokud máte zájem podívat se do velkých vápencových stěn tohoto NP, rezervujte si volno na konec října. Aniča Kuk, Debeli Kuk se svými mnohadélkovými cestami, ale i kaňon či Hram se sportovními dardami čekají.

Rubrika na přání

*Budu tu na tebe čekat,
dokud se nevrátíš ze skal...*

pět - patnáct

Dej si čouda

a uvidíš, jak ti to poleze!!!

kydy z redakce

Asi jste na toto 11. číslo čekali pěkně dlouho. Vlastně ne asi, ale určitě. Trvalo mi to víc než půl roku, než jsem byl schopen zasednout ke kompu a dát to dohromady. Upravit fotky, napsat texty, vysázet to všechno a potom vytisknout první vzorek, který jsem dal ke korektuře. V předtuše červeného moře korektorské tužky - samozřejmě. Já a češtin - my nebýt kamarádi. Zabralo mi to asi dva dny u počítače. To není zas tolik. Ne, není. Jen toho času se víc jak půl roku nějak nedostávalo. Celý květen a červen jsem byl někde v laufu. Pořád jsem cestoval za lezení někde na jih, abych pak o prázdninách vystřelil téměř na měsíc na daleký sever. Parádní dovolená - něco si o tom můžete přečíst uvnitř tohoto jedenáctého čísla.

Vzhledem k tomu všemu cestování, k tomu, že Mates se čím dál tím hlasitěji hlásí o slovo, kvůli práci a dalším povinnostem, proto mi to tak dlouho trvalo. Snad to jako výmluva stačí. Ale kdyby náhodou ne, tak tu mám ještě něco. 95% C-Z je ode mě. Co kdybyste sakra zkusili něco naťukat i vy? Občas mi někdo něco pošle - třeba Lad'a nebo Iva jsou dost aktivní příspěvovatelé. Ale ostatní? Druhého dílu povídání o Kavkaze se už asi nedočkáme - hlavní aktéři nemají čas. Já takyne, co se dá dělat. Nestěžuju si. To já jen, abyste si nestěžovali vy.

Tak kdybyste náhodou něco zajímavého měli, něco pěkného přelezli, někde byli a zbylo vám v nabitém programu trošičku času, napište o tom do CZ. Určitě bude váš příběh a váš pohled na věc zajímat i ostatní.

A protože času je fakt málo, zůstane náš magazín pořád občasníkem - není nutné hnát to do extrému. Dvě, tři vydání za rok úplně stačí.

Krásný zbytek roku přeje

týčr

Každý správný climbér čte

CLIMBzin

THE BEST CLIMBING MAGAZIN
NA SLOVÁCKU

V příštím čísle mimo jiné:

Reportáž z letošního Hnědáka, snad nějaký ten rozhovor, hafo fotoček, oblíbené i neoblíbené rubriky, to nejlepší co se uherskobrodským sokolíkům na podzim povede, reportáže z podzimních zájezdů a závodů, trapné ftípky, moře reklamy a další zbytečnosti.

Trénuj se svým GURU!!!

A ber život s humorem!! Jezdipodle předpisů

Jinak ti přijde fotopozdrav od policajtů a to určitě nebude ftíp!

SPOLEČNÉ TRÉNINKY NASTĚNĚ V UB:

středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16

Přes léto se sice moc netrénuje, ale i přesto nás můžete v uvedených termínech na naší stěně najít. Nikdy ale nečekejte celou sestavu, protože lezení venku má (nebo by alespoň mělo mít) přednost). Kdo nevyužívá krásného počasí k lezení, mrhá svým talentem, silou, vytrvalostí, lety tréninku a odříkání a nikdy se mu nemůže povést vylézt až tam...

www.oupn.wz.cz

(c) 2008 autoři článků, fotografií a kreseb, hlavní grafik a celá redakce CLIMBzinu

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi vašimi!!!

CLIMBzin

občasny zpravodaj horolezeckého oddílu

TJ SOKOL Uherský Brod

šéfdirigent: učitel; grafika: týčr

foto: šeci z oddílu, občas někdo iný, sem-tam kradené gramatická korektura: paní učitelka Křížová děkujeme

pressssss: dycky se to nějak vyřeší

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přelezech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

climbzin@seznam.cz

netelefonujete ani nefaxujete!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!